

ŐSZI IMAHÉT - 2016

Szívből
jövő
küldetés

ŐSZI IMAHÉT – 2016

„Mindenki misszionárius”

ŐSZI IMAHÉT

- 3 ELSŐ SZOMBAT
- 6 VASÁRNAP
- 8 HÉTFŐ
- 10 KEDD
- 12 SZERDA
- 16 CSÜTÖRTÖK
- 18 PÉNTEK
- 20 MÁSODIK SZOMBAT

BORÍTÓKÉP: Jézus mindig szívből jövően, szeretettel végezte missziós küldetését, úgy a samáriai asszonnyal folytatott beszélgetésekor Jákob kútjánál, mint amikor római hivatalnokokhoz, adószedőkhöz, vagy éppen kisgyermekes édesanyákhoz fordult.

A nagy misszióparancs a Biblia legismertebb kifejezései közé tartozik: „És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:18–20).

Ebben az elhívásban Krisztus arra bátorítja követőit, hogy váljanak misszionáriusokká, és vezessék hozzá a világban élő embereket. Vajon ez a parancs, ami 2000 évvel ezelőtt adatott, ránk, mai emberekre is vonatkozik? Mi a mi elhívásunk, és mire szól az elhívásunk a jelenben?

Ezen a különleges imahéten a misszióra fogunk összpontosítani. Mindennap más-más szempontból fogjuk megközelíteni ezt a kiemelkedően fontos témát. Mi Isten küldetése? Hogyan lehet minden emberből misszionárius? Megnézzük majd, miért fontos Jézussal találkozni, és vele együtt munkálkodni.

A missziónak a szeretet az alapja – szeretni Istent és szeretni másokat. A hit, amit megélünk, és az új hívők integrálása a gyülekezeti közösségbe: ez a két fontos téma, amit még meg fogunk beszélni. Végül pedig azokról a napokról fogunk elmélkedni, amikor elhívásunk betejeseedik. Nem akarsz majd kihagyni egy napot sem ezekből az inspiráló, felemelő, bibliai történeteken alapuló olvasmányokból.

Arra hívlak, hogy csatlakozz hozzám, ahogy imádságos szívvel átgondoljuk ezeket a fontos témákat – függetlenül attól, hogy ki vagy, hol élsz, és mivel foglalkozol –, és kötelezd el magad, hogy az Ő misszionáriusa leszel!

Az Úr áldjon meg minket ezen a különleges imahéten, amikor összegyűlünk, mint egy nagy család, hogy tanuljunk és imádkozzunk!

Ted N. C. Wilson
a Hetednapos Adventista Egyház elnöke

IMPRESSZUM

Kiadja: a **Hetednapos Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (+36–28) 547–360; Fax: (+36–28) 452–229

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás* unióelnök

A mű eredeti címe: *A Heart for Mission*
Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2016

Fordította: *Hegyes-Horváth Imola*
Korrektúra, nyomdai előkészítés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**
6000 Kecskemét, Nyomda u. 8.
Felelős vezető: *Kovács András*

Istentől kapott küldetés

TED N. C. WILSON

A misszió gondolata már a mennyben megjelent. Még mielőtt a bűn belépett volna a földre, a Szentháromság kigondolt egy tervet, amivel megmentheti az emberiséget, hogy Sátán ne tudja őket hatalmába keríteni és ott tartani. Isten, az Atya hajlandó volt elküldeni Fiát egy küldetésre, hogy megmentse az elveszett lelkeket.

Ennek a küldetésnek nagyon komoly ára volt. Immánuel – velünk az Isten. „Krisztus magára veszi a bűn átkát és szégyenét – a bűnét, amely annyira gyűlöletes a szent Isten előtt, hogy az Atyát és Fiát elválasztja egymástól. Krisztus leereszkedik a nyomor mélységeibe, hogy megmentse az elveszett emberiséget.”¹

Krisztus, akit az egész menny szeretett, elhagyta a mennyei tisztaságot, békét és örömet, hogy véghezvigye Isten küldetését ezen a sötét, bűnnel teli földön. Az Ő küldetése egyszerű volt: hogy megkeresse és megmentse, aki elveszett.

Isten küldetése a kezdetektől fogva ugyanaz maradt, és az évszázadok alatt kiválasztott misszionáriusokat, akik beteljesíthetik szándékát.

Isten küldetését végezni

Noé 120 évig próbálta rávenni az embereket, hogy készüljenek fel az özönvízre (1Móz 6:3; 1Pt 3:20; 2Pt 2:5), és 120 évig ragaszkodott állhatatosan Isten ígéretéhez, miközben el kellett viselnie, hogy azok az emberek, akiket meg akar menteni, csúfolódnak és gúnyolódnak rajta.

Isten Ábrahámot is elküldte egy küldetésre, hogy elmenjen arra a földre, amit

mutat neki, és elvigye az üzenetet a kánaánitáknak, hogy térjenek meg, mielőtt túl késő lenne. Isten adott nekik időt, mielőtt elpusztította volna őket (1Móz 12:1–3; 15:15–16).

József még tinédzser volt, amikor akarata ellenére egy idegen országban találta magát. Ő azonban úgy döntött, hogy Isten misszionáriusa lesz, fényt és becsületet hozva egy pogány házba. Még a legrosszabb körülmények között is egyiptomi börtön rácsain keresztül is hagyta, hogy fénye átragyogjon. Később Isten kiválasztotta ezt a hűséges misszionáriust arra, hogy megmentse egész Egyiptomot és környékét a szörnyű éhínség éveiben (1Móz 37:25–28; 39:8–9, 21–23; 41:37–41).

Széleskörű „misszionáriusképzés”

Mózes egy széleskörű „misszionáriusképzésen” vett részt – először is az anyja lábainál, aki „elméjét Isten félelmével és az igazság szeretetével telítette. Komolyan imádkozott azért, hogy gyermekét őrizze meg Isten a királyi udvar minden romlott befolyásától. Megmutatta gyermekének a bálványimádás balgaságát és bűnét, és megtanította őt arra, hogy imádkozzék Istenhez, aki meghallgatja őt és aki egyedül segíti minden veszélyben.”²

A fáraó udvarában, Mózes a legmagasabb polgári, katonai és logisztikai tudást sajátíthatta el, aminek jó hasznát vette, amikor a hatalmas sokaságot kellett kivezetnie Egyiptomból, majd keresztül a puszta (ApCsel 7:22). Mégis, mielőtt elvégezhette volna ezt a feladatot, Mózes-

nek egy harmadik „kiképzésen” is részt kellett vennie, amit Isten a pusztában adott neki.

Ellen White ezt írja: „Neki előbb még meg kellett tanulnia a hit leckéjét, amelyet Ábrahám és Jákób is megtanult: hogy ne támaszkodjon saját emberi erejére és bölcsességére, hanem kizárólag csak Isten hatalmára ígéretei beteljesedése érdekében. ... az önmegtagadás és viszontagságok iskolájában meg kellett tanulnia a türelmet és indulatai megfékezését. Mielőtt bölcsen tudna kormányozni, uralkodni, meg kell tanulnia az engedelmességet.”³ Mózes csak ekkor lett kész arra, hogy szolgáljon, mint Isten egyik legnagyobb misszionáriusa.

Megkeresni és megmenteni

Rahab, egy jerikói nő, megmentette az egész családját, amikor elmesélte nekik az izraelita kémekkel való találkozását, és azt, hogy ő hisz a kémek Istenében (Józs 2:12–14; 6:17).

Dániel és három barátja misszionáriusként küldettek Babilon hatalmas birodalmába. Az évek során hűségesen végrehajtották Isten küldetését a király udvarában. Általuk Nabukodonozor végül átadta szívét az egyetlen igaz Istennek. A király biznyságtételét elolvashatod Dán 4:34–37 verseiben.

Egy fiatal izraelita lány Isten hűséges misszionáriusaként szolgált szíriai fogva tartói házában, ami végül Naámánt, a király seregének főparancsnokát erre a kijelentésre készítette: „*Ímé, most tudom már, hogy nincs az egész földön Isten, csak Izráelben!*” (2Kir 5:15).⁴

Még Jónás is, a vonakodó misszionárius, segített megmenteni a niniveieket, Isten szavát hirdetve nekik (Jón 3:4–10).

Isten küldetése az Újszövetségben

Isten küldetése az Újtestamentumban ugyanaz maradt, mint régen: megkeresni és megmenteni az elveszettet.

Jézus, természetesen, a legnagyobb misszionárius volt. Mert Ő „*vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala... És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1:1–14). Ő az, aki a maga teljességében mutatta be Isten szeretetteljes és kegyelmes küldetését.

Amikor Jézus a Földön volt, az apostolokat közvetlen oktatásban részesítette, hiszen példájával tanította nekik, hogyan kell gyakorlatban misszionáriusnak lenni. Ellen White ezt írja: „Míg Jézus a köré sereglő hatalmas sokasággal foglalkozott, tanítványai kíséretében voltak, hogy teljességek parancsait, könnyítsék munkáját. Segítettek rendet tartani a nép között, elhozták a szenvedőket a Megváltóhoz, mindenkit vigasztaltak. Megkeresték az érdeklődő hallgatókat, magyarázták nekik az Írásokat és többféleképpen munkálkodtak lelki javukra. Tanították, amit Jézustól hallottak, mindennap gazdag élményekre tettek szert.”⁵

Amikor Jézus elküldte az apostolokat kettesével (majd később a „hetvenet”, lásd: Lukács 10), arra utasította őket, hogy végezzék Isten munkáját, prédikálnak és hirdessék, hogy „*elközelített a mennyeknek országa*” (Mt 10:7). Jézus ezt is megparancsolta nekik: „*Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok*” (8. v.), valamint emlékeztette őket, hogy az erő, amivel ezeket a dolgokat véghezvihetitek, felülről jön, nem pedig tőlük.

A feltámadás után

Röviddel Krisztus feltámadása után, a sírnál lévő asszonyok különleges küldetést kaptak: „*menjete el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttek megyen [Jézus] Galiléába; ott meglátjátok őt, amint megmondotta néktek*” (Mk 16:7).

Még azon a napon Jézus két másik követője – Kleofás és barátja – misszioná-

riussá váltak, miután szívük „*lángra gyúlt*” az emmausi úton, amikor Jézus megmagyarázta nekik az Írásokat. Nem bírták magukban tartani örömeiket, sietve elindultak Istentől kapott küldetésükre, hogy elmondják a tanítványoknak: Krisztus feltámadt (Lk 24:13–35)!

Mennybemenetele előtt Krisztus ismét megparancsolta tanítványainak: „*Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtettségnek. ... Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala*” (Mk 16:15–20).

Amikor misszionáriusokra gondolunk, eszünkbe juthat Fülöp, akit azzal a feladattal küldött el Isten, hogy egy etiópiai hivatalnokkal tanulmányozza a Bibliát, majd megkeresztelje őt (ApCsel 8:26–40). Istvánra is gondolhatunk, aki bátran tanúskodott a zsidó Szanhedrin előtt, habár az életébe került. De az ő mártíromságának köszönhető az egyik legnagyobb misszionárius: Saul, akit később Pálként ismerhetünk (ApCsel 7:58; 9:1–22). Barnabásról, Silásról, Jánosról, Márkról és Timótheusról is meg kell emlékeznünk, akiknek szintén hatalmas szerepük volt Isten munkájának előrehaladásában.

” Nem számít a korod, nemzetiséged, nemed, mert Isten arra hív, hogy te is részt vegyél az Ő missziójában. ”

Más misszionáriusok

Egy nagyszerű könyvben, *A nagy küzdelem* című műben láthatjuk, ahogy a történelem során Isten mindig kiválasztott embereket, akik hajlandók voltak hirdetni Isten szavát, még ha ez azt is jelentette, hogy elveszítik életüket.

1874-ben a Hetednap Adventista Egyház kiküldte az első hivatalos misszionáriusait: John N. Andrewst tinédzser gyermekeivel, Maryvel és Charlesszal, a svájci Baselbe. Andrews felesége, Angelina két évvel korábban meghalt. Sajnálatos módon, 1878-ban Mary is meghalt tuberkulózisban. Öt évvel később, amikor még mindig Európában tartózkodtak, J. N. Andrews szintén elhunyt tuberkulózisban. Baselen temették el.

Azóta hetednap adventisták ezrei mentek el misszionáriusként szolgálni, és csakúgy, mint J. N. Andrews és Mary Andrews, sok fiatal és idős életét adta, miközben hűségesen hirdették Isten Igéjét.

Isten azonban további embereket hívott el a szolgálata, és mára már – köszönhetően azoknak, akik elfogadták Isten hívását és elmentek idegen országokba –, több mint 200 országban több

mint 19 millió ember, fogadta el az igazságot Jézusban, és csatlakoztak az Istennek szentelt mozgalomhoz.

Isten elhívása ma

A mai világban, ahol több mint 7 milliárd ember hemzseg, még mindig rengeteg munka vár ránk, hogy elvigyük az embereknek Isten üzenetét. Isten mindnyájunkat hív, hogy részt vegyünk ebben. Nem számít a korod, nemzetiséged, nemed, Isten arra hív, hogy részt vegyél az Ő munkájában. Talán arra hív, hogy misszionárius légy a szomszédaid között, az iskolában, munkahelyeden, vagy a befolyási körödben. Akárhogyan, szüksége van rád az Ő munkájában, hogy megkeresse és megmentse azt, aki elveszett.

A környezetünkben élőkkel ápolt mindennapi kapcsolat a legkönnyebb út, hogy Istenről tanúskodjunk. Hagyd, hogy a Szentlélek vezessen a megfelelő emberekhez, ezután pedig nyugodtan és természetesen oszd meg a jó hírt, és bátorítsd őket a megfelelő módon a Szentlélek vezetése alatt. Istenről tanúskodni örömmel, és az Úrral való kapcsolatunk egyik természetes gyümölcset jelenti. Isten mindig utat nyit előttünk.

Mindenki bekapcsolódhat Isten missziójába! Miközben végezzük ezt a szolgálatot, nagyon fontos, hogy a Biblia és a Profétaság Lelke tanulmányozása, valamint folyamatos imádság által közel maradjunk az Úrhoz.

Mindenki misszionárius

Az ihletett szó ezt mondja: „Ha minden gyülekezeti tag életerős lélekmentő lenne, az örömhír sebesen terjedne minden országban, minden nép, nemzet és nyelv között.”⁶

Jézus hamarosan visszajön! Emeld magasra a zászlót, és oszd meg a jó hírt kreatívan másokkal! Irányítsd a körülötted élők tekintetét Jézusra, aki megmentett minket, és megígérte, hogy hamarosan

szan hazavisz minket! Dolgozzunk együtt, és vigyük véghez Isten ránk bízott feladatát, az Ő bölcsességével és erejével! Isten kegyelme által mindenki misszionárius, így valósul meg a TELJES TAGBEVONÁS a szolgálatba, ami sietteti Krisztus közeli visszajövetelét! ■

- 1 Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 37. o.
- 2 i. m., 203. o.
- 3 i. m., 207. o.
- 4 A bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése: újonnan revideált Károli bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó); illetve: Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált fordítása (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.
- 5 Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 288. o.
- 6 Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyosságtételek a gyülekezetnek]. Mountain View, Calif., 1948, Pacific Press Pub. Assn., 9. köt., 32–33. o.

Elmélkedésre SZÁNT KÉRDÉSEK

- 1 Mit tesz a helyi gyülekezeted annak érdekében, hogy a tagok misszionáriusként szolgáljanak a helyi közösségekben? És mit tesz a világmisszióért?
- 2 Még ha szolgáltál is misszionáriusként egy idegen országban, úgy is látod magad, mint a szomszédaid, közösséged misszionáriusa? Ha igen, milyen módon nyilvánul ez meg?
- 3 Kihívásnak érzed, ha másoknak kell beszélned Jézusról? Ha igen, miért? Van valami, amit tehetsz annak érdekében, hogy ez megváltozzon?

Ted N. C. Wilson,
a Hetednap Adventista
Egyház elnöke

Ez a történet megjelent a hírekben is néhány évvel ezelőtt. Sajnos a mai világban már szinte természetes, ha hasonló esemény bekövetkezik. A történet azzal kezdődött, hogy Ashley Smith hajnali 2-kor leugrott a boltba cigarettáért – ami nem valami egészséges vagy szent dolog. A lány a nemi erőszak és gyilkosság vádjá miatt letartóztatott, de szökésben lévő, Brian Nichols nevű férfi karjaiba futott, aki kényszerítette, hogy menjen vissza vele a lakásba. Megkötözte, betette őt a fürdőkádba, és ezt mondta neki: „Addig nem bántalak, amíg azt teszed, amit mondok.”¹

Te mit tennél egy ilyen helyzetben? Könyörögnél, kiabálnál vagy imádkoznál? Ashley Smith olyan erőt nyert, amit mindannyian megkaphatunk. Ebben a borzasztó pillanatban meglátta a lehetőséget a szolgálatra. Vallomása szerint szóval tartotta a férfit, reggelit készített neki, mesélt az életéről, és figyelt rá. Elmondta, hogy ő nyitott a kegyelemre, beszélt a sebeiről, amiket Isten épp gyógyított, és az élethelyzet megváltozott.

Ott volt egy nő, akinek az élete éppen csak pislákol. Képtelen volt gondoskodni a saját gyerekeiről, és az utcákat róttá hajnali 2-kor, hogy cigarettát szerezzen. Ott volt egy férfi, egy erőszakkal és gyilkossággal vádolt férfi, aki után hajtóvadászat folyt. De abban a pillanatban valami csodálatos dolog történt. Ashley Smith megérezte, mit szeretne általa tenni az Úr, Nichols pedig találkozott Istennel. Látta, hogy bár élete vérrel és mások fájdalomával van tele, meg tud változni, szabadon tudja engedni Smithet, és szolgálhatja Istent a börtönben. Ashley Smith élete szintén megváltozott ezután. Képes volt leszokni az életét uraló drogokról, és a Nicholshoz intézett szavait visszaidézve rájött, hogy Isten megváltoztatta őt, és célt, értelmet adott az életének.²

Egy mindent megváltoztató beszélgetés

Egy másik napon, egy másik nő megtörve, szégyenkezve, bűnösen, sietve indult útjára.

Jákob kútjához ment délben, és akkor még nem tudta, hogy aznap Isten misszionáriusává fog válni abban a városban. Jézus Júdeából Galileába tartott Szamárián keresztül, de megállt Jákob kútjánál pihenni. „Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom!” (Jn 4:7). Ez az egyszerű kérdés egy életet átformáló beszélgetéshez vezetett.

Ebben a beszélgetésben Jézus felkeltette az asszony érdeklődését, türelmesen megválaszolta a kérdéseit, és finoman szembesítette életében hozott döntésivel. Amikor a szíve készen állt, a Messiás felfedte magát előtte. „Monda néki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek. ... Ott hagyd azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek: Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus? Kimenének azért a városból, és hozzá menének” (26–30 v.).

Amikor a samáriai asszony rátalált a Messiasra, rögtön megosztotta élményét másokkal, és el is felejtette miért ment el otthonról. Az emberek ismerték megtört életét. Biztosan látták ezután a változást a viselkedésében, azt is, ahogy a szégyene és félelmei eltűnnek, miután találkozott a Megváltóval, és az ő tapasztalata által ők is Jézushoz jöttek (39. v.). Ellen White ezt írja: „Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg.

Minden hívó a misszióban

CHERYL DOSS

Lásd, Isten hogyan munkálkodik a világban, majd csatlakozz hozzá te is!

Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába.³

Jézus ezt mondta: „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra” (Jn 17:18). Isten arra hív minket, hogy osszuk meg mindenkiel az örömhírt, akivel csak találkozunk. Pál így fogalmaz: „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról” (ApCsel 20:24). Végül Pál azt mondja nekünk, hogy mindannyian hírnökök vagyunk – misszionáriusok –, akiket Isten elküldött, hogy osszuk meg másokkal a kegyelmet, amit a békéltetés igéjével megkaptunk (2Kor 5:19).

A békéltetés igéje

Kezdetben, amikor Isten eljött megkeresni a megtört emberiséget az Éden kertjében, elhozta erre a földre a békéltetés igéjét. Isten az egész bibliai történelem folyamán arra kérte gyermekeit, hogy törjenek át minden akadályt – kulturális, vallási, társadalmi akadályokat – a kegyelem üzenetével. A legvalószínűtlenebb embereket használta az Ő munkájára: a hazug Ábra-

”Isten használni szeretne téged, úgy ahogy vagy, az Ő földi munkájában.”

hámot, a hitetlen Sárát, az álmaival dicsekvő Józsefet, a félénk Esztert, a gyilkosságot alattomban megszervező Dávidot, a dühkitörésekről hírhedt Jakobot és Jánost, a kételkedő Tamást, az Őt többször megtagadó Pétert, a labilis, folyton könnyekre fakadó Máriát, a keresztényülődöző Pált. Ezeket az embereket átfurmálta a kegyelem és a békéltetés üzenete, fejtejtőre fordították az egész világot Istenért, és történeteik még ma is lelkesítenek minket.

Isten elhívott mindnyájunkat, mint testének tagjait, hogy csatlakozzunk a világnak szóló misszióhoz. Milyen kiváltság Istennel dolgozni, valami olyat tenni, ami az örökkévalóságra szól, békéltetést hozni, és felkészíteni az embereket Jézus közeli visszajövetelére! Egy ekkora munka végzéséhez elköteleződés és akarat szükséges a világra olyannyira jellemző zaklatottság, zsongás és énközpontúság közepette. Istennek szüksége van mindnyájunkra, hogy együtt dolgozzunk, mert nap mint nap olyan emberekkel találkozunk, akiket különleges módon meg tudunk szólítani.

Isten olyan embert hozott Brian Nichols életébe, akinek a bizonyágtétele különösen jó volt arra, hogy megérintse a lelkét. Isten azt szeretné, hogy mi ugyanezt tegyük, ha készen állunk arra, hogy használjon minket. Mindannyian meg tudjuk osztani másokkal azokat a leckéket, amiket életünk során tanultunk Jézussal. Volt, hogy kudarcot vallottál, sebet szerezted, de Jézusban mégis vigasztalásra és gyógyulásra találtál? Hogyan munkálkodott Isten az életedben? Ez az az üzenet, amit át kell adnod másoknak. Milyen dolgok iránt érdeklődsz, miket szeretsz, mi az elhivatásod? Isten használni szeretne téged, úgy ahogy vagy, az Ő földi munkájában.

Isten mindnyájunknak egyedi bizonyágot adott, egyedi élettapasztalatokat és egyedi elhivatást. Még ha úgy is érezzük, nekünk nincs mit megosztanunk másokkal, ha nem vagyunk annyira tanultak, képzettek, akkor is elmondhatjuk másoknak, amit Isten értünk tett. Nagyon szeretem, amit Ellen White ír a két ördögös történetével kapcsolatosan (Mt 8:28–34; és Mk 5:1–20): „A meggyógyult ördögösök voltak az első olyan misszionáriusok, akik által Jézus a Tízváros vidékén az evangéliumot hirdette. Ezek az emberek csak rövid ideig hallgatták Jézus szavait. Egyetlen prédikációját sem hallották. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik naponta Krisztussal voltak. De elmondták azt, amit tudtak; amit ők maguk láttak, hallottak, és amit a Megváltó hatalmából megéreztek. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek a szívét Isten kegyelme megérintette. Az Úr erre a tanúságtételre szólít bennünket, amelynek hiányában pusztul a világ.”⁴

Isten olyan helyre fog küldeni minket, ahol legjobban szolgálhatunk másokat. Még a legvisszataszítóbb emberek között és helyeken, ahogy Ashley Smith is rájött, Isten lehetőséget ad, hogy megosszuk a kegyelem és békéltetés üzenetét. Ezeket bizony kockázatos figyelmen kívül hagyni. Végső soron a nagy misszióparancs (Mt 28:19–20) nem „nagy javaslat”! Ez minden keresztény kötelessége és kiváltsága, hogy

csatlakozzon Isten Földön végzett munkájához. És a legjobb hely, ahol elkezdhetjük megosztani Isten csodáját életünkben az, ahol élünk, s ők, akikkel találkozunk.

Isten munkálkodik a világban. Te csatlakozol hozzá? ■

- 1 *Time* magazin, 2005. március. 20.
- 2 A közölt részletek megjelentek a Katie Courickal készült interjúban, *Yahoo News*, 2015. szeptember. 15.
- 3 Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 154. o.
- 4 Ellen G. White: *A nagy Orvos látnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 58. o.

Elgondolkodtató és megbeszélendő K É R D É S E K

- 1 Miért érezzük sokszor azt, hogy nincs mit megosztanunk a körülöttünk lévő emberekkel?
- 2 Fel tudsz idézni más bibliai történeteket, ahol Isten furcsa hírnököket választott?
- 3 Hogyan tudunk találkozni olyan emberekkel, akiknek hallaniuk kell a bizonyágtételünket?

Cheryl Doss, Ph.D.,
a Generálkonferencia Világmissziós Alapítványának igazgatójaként szolgál

GAVIN ANTHONY

Átformáló misszió

Jézus elhívása, a misszióra való elhívás. „Kövessetek engem – mondja –, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19).

A célja ezzel a felhívással az volt, hogy a tanítványokat megtanítsa, hogyan kell misszionáriusnak lenni. De hogyan lettek halászokból isteni erővel megáldott próféták?

Amióta csak az eszemet tudom, mindig is arra vágytam, hogy teljes szívvel Istent szolgáljam. De ebben az együtt töltött időben Isten egy váratlan és gyakran erőt próbáló kalandra vitt el engem, amikor egyre jobban tudatosultak bennem gyengeségeim és a bűnre való fogékonyágom. Miért venné el Isten a változásra és bizonyágtételre való vágyamat, és engedné meg, hogy megtörténjen velem pont az ellenkezője?

Azért, mert amikor Jézus elhív minket, hogy végezzük az Ő munkáját, először elvezet minket a változás útjára, ami azzal kezdődik, hogy érezteti velünk, milyen mélyen szükségünk van rá.

Három lépés a változáshoz

Jézus keresztsége egy olyan folyamatot mutat be, ami minden lelki átalakulás középpontjában ott van, s ami meghatározza, miként válaszolunk a felhívásra: „Elmennév azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mt 28:19).

Az Ő keresztsége egy olyan szolgálatba vezette be Őt, ami a feje tetejére állította a világot. Lukács feljegyzí, hogy Jézus keresztsége után, imája közben „megnyilatkozik az ég és leszálla őreá a Szentlélek testi ábrázatban mint egy galamb” (Lk 3:21–22). Észre kell vennünk, hogy az ezekben a versekben említett három lépést – halál, ima és az alászálló Szentlélek – egy természetfeletti erővel megáldott küldetés követi. Nézzük meg ezeket külön-külön!

Először is, a bűnös énünk halálát, ahogy azt Jézus bemutatta, a hullámsír jelképezi. A változás mindig halállal kezdődik, mert a halál megteremti azt a szükséges teret, hol Isten kinyilatkoztathatja önmagát.

Azonban erre is emlékeznünk kell: „Jézus keresztsége nem saját bűneinek megvallása volt. Azonosította magát a bűnösökkel, ugyanazt az utat járta, amelyet nekünk kell megtennünk, ugyanazt a munkát végezte, amely a mi feladatunk. Szenvedésekkel teli élete, türelmes állhatatossága keresztsége után szintén példaként áll előttünk.”¹

Jézus a tanítványság előfeltételeként írta le a keresztséget, amikor ezt mondta: „Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztségét mindennap, és kövessen engem” (Lk 9:23). Amikor arra hív minket Jézus, hogy kövessük Őt keresztségünkkel, az nem azt jelenti, hogy egy nehéz tárgyat kell cipelnünk, ami megkeseríti az életünket. Ez egy felhívás arra, hogy meghaljunk, és ezt mondjuk Pállal együtt: „Krisztussal megfeszítettem” (Gal 2:20). Ahogy Ellen White mondta: „Azért, hogy erőnk legyen, teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Énünknek meg kell halnia.”²

Nem követhetjük Jézust az életben, amíg nem követjük Őt nap mint nap a halálba – ez az énünk halálát jelenti, hiszen a mi életünk „élő áldozat” (lásd

Róm 12:1). De nekem ez még nem olyan dolog, ami természetéből fakadna, és annyira vágyom rá.

Jézus folyamatosan olyan váratlan és emberileg kellemetlen ösvényeken vezet át engem, ami ráébreszt gyengeségeimre és bűnösségemre, és arra bátorít, hogy mindenem, amim van, és mindent, ami vagyok, hozzá vigyem.

Második lépés, ima a felkészülésért: Ha észreveszem, hogy nincs bennem semmi, ami természeténél fogva jó, tédret hajtok, és imádkozom Istenhez, hogy jelenjen meg rajtam keresztül másoknak. Szükségem van arra a felkészülésre, amiért Jézus imádkozott a Jordán partján: „Úgy tűnt, hogy a Megváltó a mennybe látott, amikor lelkét imában kiöntötte. Jól tudta, hogy a bűn mennyire megkeményítette az emberek szívét, milyen nehezen fogják küldetését megérteni és a megváltás ajándékát elfogadni. Erőért könyörgött az Atyához, hogy legyőzze hitelenségüket, széttörje bilincseiket, melyekkel Sátán rabul ejtette őket, és leigazza érettük a megrontót.”³

”Amikor Jézus arra hív minket, hogy csatlakozzunk hozzá munkájában, egy olyan utazásra hív, ami átformál minket.”

Csupán mennyből jövő természetfeletti erővel tud képessé válni egy emberi lény arra, hogy Isten akaratát beteljesítse. Ezt az erőt kitartó imádság eredményeképpen kapjuk meg. „Minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért!”⁴ Ez az, amit bemutatott nekünk Jézus, rögtön azután, hogy megkapta a Szentlelket.

A harmadik lépés a Szentlélek eljövetele vagy keresztsége: Mi volt az eredménye annak, hogy Jézus megkapta a Szentlelket? Lukács két dolgot mond el nekünk. Először azt írja, hogy „Jézus pedig Szentlélekkelelve, visszatérea a Jordántól, és vitették a Lélektől a pusztába, negyven napig kísértetvén az ördög által” (Lk 4:1–2). Jézus ellenállt Sátánnak, mert „Szentlélekkelelve” volt. A második dolog pedig, amit Lukács elmond nekünk, a következő történet. „Jézus pedig megtérea a léleknek erejével

Galileába... És ő tanítja azoknak zsinagógáiban, dicsőíttetvén mindenektől” (14–15. v.). Ezután Jézus elmagyarázza a saját Lélektől való keresztségét a zsinagógában: „az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemének megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (18–19. v.). A Lélek általi keresztség erőt adott Jézusnak, hogy ellenálljon Sátánnak, és isteni erővel hirdesse az Igét.

A Lélek általi keresztség számunkra is egy lehetőség. Máté, Márk és Lukács, mindannyian beszámolnak arról, hogy Keresztelő János ezt hirdeti Jézusról: „az majd keresztel titeket Szentlélekkel és tüsszel” (Lk 3:16; Mt 3:11; Mk 1:8). Ahogy Keresztelő János beszél Jézusról: „Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szentlélekkel” (Jn 1:33).

Csak isteni erővel

Tanítványként, aki arra hivatott, hogy misszionárius legyen, teljesen a Szentlélek keresztségének vagyok alárendelve. Olyan igazság ez, amit Isten egész életemben a lelkemre helyezett. Immár húsz éve, hogy a szívem működése egy külső erőforrástól függ – egy pacemakeről – mert nincs elég erő benne, hogy magától verjen. Sajnos, még lelkészként is néha azon kapom magam, hogy sokáig a saját erőmből próbálok Isten munkáját végezni, mielőtt észreveszem, hogy valami nincs rendben. Ami igaz rám testi értelemben, az igaz lelki értelemben is. Nem válhatunk tanítványokká, és ennél fogva nem is tudjuk bemutatni Isten személyét és akaratát hitelesen, ha nem munkálkodik bennünk egy felsőbb erő.

De Isten egy olyan útra visz el minket, ahol megmutatja, nélküle semmit nem tudunk cselekedni (Jn 15:5). Megtanítja, hogyan haljunk meg saját énünknek naponta, és elmélyíti bennünk a vágyat, hogy használjon minket az Ő munkájában. Jézus minden egyes nap megkeresztel majd minket a Szentlélekkel. Ezután képesek leszünk olyan erővel elindulni szomszédjainkhoz, ami még Sátánt is összevarrja, és ennek gyümölcse számtalan megváltozott élet lesz. ■

- 1 Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 83. o.
- 2 Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyosságtételek a gyülekezetnek]. Mountain View, Calif., 1948, Pacific Press Pub. Assn., 5. köt., 219. o.
- 3 E. G. White: *Jézus élete*, 84. o.
- 4 Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 33. o.

Elmélkedésre SZÁNT KÉRDÉSEK

- 1 Mi a különbség az apostolok elhívása, és a mi elhívásunk között?
- 2 Mi a „tűz általi keresztség”?
- 3 Isten végigvezetett már a három lépésen, amiről ebben a tanulmányban olvashattunk? Milyen módon?

Gavin Anthony lelkészként szolgál Dublinban, Írországbán

Megértő

EAN NUGENT

és empatikus misszió

A megértéssel és empátiával végzett misszió azt jelenti, hogy azt mondjuk az embereknek, amire a lelküknek szüksége van, olyan módon, ahogyan legjobban meg tudják érteni.

– Bocsásson meg Uram, Ön meg van mentve? – fordult felém egy komoly, húszas évei elején járó fiatalember, gyors bevasárlásom közben.

– Ne haragudjon, mit mondott? – kérdeztem vissza, mert nem voltam benne biztos, hogy jól hallottam a kérdést.

– Meg van mosva a Bárány vérében? – hangzott a következő kérdés. Mielőtt igennel válaszolhattam volna, a buzgó evangélista két percbe összefoglalta nekem az örömhírt, s közben rengeteg teológiai szakkifejezést használt. Végül sikerült meggyőzőnöm a fiatalembert, hogy én már keresztény vagyok.

Miközben vásároltam, ezen a találkozón gondolkodtam. Csodáltam a fiú bátorságát – látszott rajta, hogy nem fél a visszautasítástól vagy ellentmondástól – mégis nyugtalanított a dolog, és szomorú voltam. Azon gondolkodtam, hány ember fordított hátat ennek a fiúnak. Hány keresztény tudja egyáltalán, mit jelent „megmosva lenni a Bárány vérében”?

Sajnos, a fiatalember megszállott buzgóságából hiányzott a hallgatóság felé való érzékenység. Attól félek, hogy az ő közlési módja, habár lehet, elért ezzel a módszerrel is pár embert, még a megtérésre nyitott emberek nagyobb részét is megzavarná, vagy akár el is idegenítené.

Beszélni a nyelvet

Miközben arra törekszünk, hogyan teljesíthetnénk be küldetésünket, hogy elvigyük a világnak Isten kegyelmének utolsó üzenetét, természetesebbnek tűnik ezt az üzenetet lekommunikálni a saját ízlésünk, tapasztalataink és szükségleteink szerint. Ha viszont nem értünk meg másokat, és nem az ő szemszögük szerint kommunikálunk velük, akkor a mi üzenetünk ide-

gen lesz számukra. Muszáj megértenünk az ő ízlésüket, az ő tapasztalataikat és az ő személyes szükségleteiket. Ezután, ezekre alapozva, olyan módon kell elmondanunk az üzenetet nekik, hogy ők is megértsék.

Ezt a megközelítést összefoglalhatjuk Pál szavaival: „*És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; A törvény nélkül valóknak törvény nélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. Az erőtelennek erőtelenné lettem, hogy az erőtelenekeket megnyerjem. Mindeneknek megtartsak némelyeket*” (1Kor 9:20–22).

Pál először is azon dolgozott, hogy megértse azokat az embereket, akikhez szólni akart: a zsidókat, azokat, akik a törvény szerint élnek, azokat, akik törvény nélkül élnek, és minden embert. Ezután pedig az ő szemszögükből beszélt hozzájuk. Jézus példája még egy lépéssel tovább visz minket. Miközben Pál emberek csoportjait azonosítja be, Jézus ugyanezt egyénekre szabva alkalmazta.

Az Úr arra vágyik, hogy kegyelmének szava otthonra találjon minden lélekben. Akkor végezhetünk hatékony munkát, ha személyesen tesszük. Ez volt Krisztus módszere is. Az Ő munkája nagy részben személyes beszélgetésekből állt.

Jézus nem csupán emberek csoportjait próbálta megérteni, hanem egyénileg mindenkit: a szír-fóníciai asszonyt (Mk 7:24–30), a farizeust (Lk 11:37–44), a vámszedőt (Lk 19:1–10), a bénát (Jn 5:1–15), a házasságtörő nőt (Jn 8:1–11), és még sokakat. Miután megértette őket, Jézus az ő nézőpontjukból beszélt hozzájuk.

Ha sikeresen szeretnénk végezni a missziót, követnünk kell ezt a módszert. Először arra kell törekednünk, hogy megértsük családtagjainkat, szomszédjainkat, munkatársainkat, barátainkat, ellenségeinket, és „minden embert” egyénileg. Ezután pedig az ő látásmódjuk szerint próbáljuk átadni az üzenetet.

Habár mi soha nem fogjuk teljes mértékben megérteni más emberek gondolkozásmódját, jelentős lépést tehetünk ennek a célnak az eléréséért, ha feltesszük magunknak a következő kérdéseket: Mit szeretnek, és mit nem? Mi volt az a tapasztalat, ami nagy hatást gyakorolt rájuk az elmúlt időszakban? Mire van a legnagyobb szükségük? Miután türelmesen megkerestük ezekre a kérdésekre a választ, meg kell próbálnunk megtalálni a választ és az üzenetünk metszéspontját. Ha így teszünk, felkészültebbek lehetünk

küldetésünk betöltésére, Jézus példáját követve.

A siker, Jézus útja

A Biblia több példát is bemutat nekünk erről a megközelítésről.

2Sámuel 12. fejezetében Isten elküldte Nátánt Dávidhoz egy üzenettel. Hogyan tudta elmondani egy ilyen hatalmas királynak, hogy bűnt követett el? Nátán felhasználta azt, hogy tudta az első kérdésre a választ. Tudta, hogy Dávid, a volt pásztorfiú, szerette a bárányait. Azt is tudta, hogy Dávid, a Zsoltárok 12 írója, erősen ellenezte a szegények elnyomását (5. v.). Mivel megtalálta a metszéspont ezek között és az üzenete között, Nátán képes volt átadni üzenetét.

Egy másik példa erről a megközelítési módról Jézus találkozása a samaritánus asszonnyal János 4. fejezetében. A találkozás után a nő így beszélt Jézusról: „*Lászatok egy embert, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem*” (Jn 4:29). Kijelentette, hogy ez megerősítette abban, hogy Jézus a Messiás (39. v.). Persze, Jézus nem mondott el neki szó szerint mindent, amit tett, hanem beazonosította a legmeghatározóbb élményeit: összetört házasságokat, jelenlegi tiltott kapcsolatot. Aztán annak ellenére, hogy mindent tudott ezekről az életeseményekről, szeretettel és tiszteletteljesen, személyre szabott módon közölte az asszonnyal azt az üzenetet, hogy Ő a Messiás.

Jézus meggyőzte az asszonyt, hogy tudja életének minden titkát; ő mégis úgy érezte, hogy Jézus a barátja, megszanja és szereti őt. Miközben Jézus jelenlétének tisztasága elítélte a bűnt, mégsem beszélt vádlón, hanem elmondta, hogy az Ő kegyelme megújíthatja lelkét. Az asszony megbizonyosodott arról, milyen is Jézus jelleme. A kérdés felmerült elméjében: vajon nem Ő lehet a régen várt Messiás?

Az utolsó példát Jézus – Nikodémussal folytatott – beszélgetésében láthatjuk (János 3). Jézus tudta, hogy Nikodémus-

nak nem arra volt szüksége, hogy megtudja róla: valóban Ő-e a Messiás (lásd Jn 7:50–52). Nem is arra, hogy előadják neki az evangéliumot egy olyan formában, ami még inkább elfogadható az ő tanult és vallásos elméje számára. Habár Nikodémus akár akarhatta is ezeket, neki ugyanarra volt szüksége, mint a tanulatlan halászoknak és a hitetlen prostituáltaknak. Rá kellett jönnie, hogy szüksége van gondolkodásának, akaratának és indítékainak megújulására: újjá kell születnie (Jn 3:7).

Szeretettől kényszerítve

Ez egy felbecsülhetetlen tanulságot tár fel előttünk. Amikor megértéssel és empátiával végezzük a missziót, az nem azt jelenti, hogy csakis azt mondjuk az embereknek, amit hallani akarnak, és ahogy azt hallani akarják. Ehelyett, ahogy Jézus is tette, azt próbáljuk elmondani nekik, amire a lelküknek legnagyobb szüksége van, olyan módon, ahogyan a legjobban meg tudják érteni.

Mit szeretnek a legjobban, és mit a legkevésbé? Milyen erős behatás érte őket a közelmúltban? Mire van a leginkább szükségük? Ha ezen kérdések alapján beszélgetünk másokkal, akkor sikeresen végezhetjük misszióinkat: megértéssel és empátiával. De mi motivál minket arra, hogy ezt tegyük? Pál szavaival élve, „*Krisztus szerelme szorongat minket*” (2Kor 5:14).

Ahogy azon elmélkedünk, Jézus hogyan árasztotta ki felénk szeretetét, bennünk is nő a vágy aziránt, hogy ezt a szeretetet továbbadjuk másoknak. Ahogy eszünkbe jut, Isten hogyan szólt hozzánk azokon keresztül, amiket szeretünk vagy utálunk, a leghatásosabb élettapasztalatainkon, valamint legmélyebb szükségleteinken keresztül, ezzel együtt természetesen természetesen nő bennünk a vágy is, hogy megosszuk ezeket másokkal, az ő nézőpontjukon keresztül. Ahogy buzgón könyörgünk Isten szeretetének megígért kiadásáért Szentlelke által (Róm 5:5), egyre többet és

többet fogunk kapni ebből a szeretetből, ami motivál majd minket a szolgálatban. Isten kegyelme által olyan módon mondhatjuk el az igazságot barátainknak és szomszédainknak, ami éppen rájuk vonatkozik, és megérintheti őket. ■

Elgondolkodtató és megbeszélendő K É R D É S E K

- 1 Mitől félsz olyankor, amikor olyan emberrel kell Jézusról beszélned, akivel alig hasonlítotok egymásra bármiben is?
- 2 Van olyan barátod, akinek más a vallása, vagy a kulturális háttere? Mutasd be ezt a barátságot röviden!
- 3 Honnan fogod tudni egy barátoddal vagy ismerősöddel való kapcsolatodban, hogy itt az ideje egy „következő szintre lépni” és bemutatni neki Jézus Krisztust?

Ean Nugent szoftverfejlesztőként dolgozik a Hetednap

Adventista Egyház Generálkonferenciájánál

Szeretettel missziózni, ez Krisztus módszere

GARY KRAUSE

*Öt lépés a sikeres
bizonyosságtevéshez*

Krisztus módszere arra tanít minket, hogy az igazságnak testté kell lennie, megváltoztatva azok életét, akiknek megváltásra van szükségük.

1901-ben hatályba lépett a Bérház Törvény, hogy New York mocskos és romos bérházait biztonságosabbá és szebbé tegyék. A New York-i tőzsde először ekkor omlott össze. A város majdnem elolvadt a történelem leghalálosabb hóhullámában. És 68 évesen, az adventista egyház vezető úttörője, Stephen Haskell és felesége, Hetty, New Yorkba érkeztek, hogy misszionáriusként szolgálnak. Miután egész életükben vidéken éltek, a Haskell házaspár beleszórt a zsúfolt világáros életébe, ahol beköltöztek egy bérházba, pár háztömbnyire a Central Parktól. Haskell szinte megrémült, hogy el fognak veszni a tömegben. „Ne engedd, hogy testvéreink elfelejtse- nek imádkozni értünk! – írta. – Ne feledd

a címet.
New York, Nyugati
57. utca 400.”¹
Haskell elámult azon a városi rengetegen, amit ő és felesége most már otthonuknak neveztek. „Az épületben, ahol élünk, ötvenhárom család él – írta. – Az épület hét emelet magas, és két lift működik éjjel-nappal.”² A Haskell házaspár talán jobban érezte volna magát, ha Új-Anglia vidéki részén kellett volna egy-két hold földön élniük. De követték Ellen White tanácsát arról, hogy ne a távolból prédikáljunk az embereknek, mert Krisztus követőinek követniük kellene az Ő példáját – a közösségen belül élni és szolgálni. „A mindennapi érintkezés által a kereszténység kapcsolatba kerül a világgal”³ – írta. Továbbá: „Tapasztalt munkásaink törekedjenek arra, hogy olyan helyen lakjanak, ahol közvetlen kapcsolatba kerülhetnek azokkal, akiknek segítségre van szükségük.”⁴

Ez volt persze Jézus módszere is, amivel el tudta érni az emberiséget. És a Hetednapos Adventista Egyház, ÉRD EL A VILÁGOT! stratégiai terve tisztán bemutatja Krisztus szolgálati módszerét. Olyan ez, mint egy tervrajz az egyház missziójá-

hoz. Ellen White, ahogy összefoglalja Krisztus módszerét, azt írja, hogy az öt létfonosságú lépés közül az első az emberek közé vegyülni.

Azt mondja, hogy a Megváltó:

1. „... az emberek közé vegyült, javukat akarta.”
2. „Együttérzést tanúsított irántuk.”
3. „Segített szükségleteiken.”
4. „Megnyerte bizalmukat.”
5. „Azután így szólt hozzájuk: »Kövessetek engem!«”⁵

A Megváltó az emberek közé vegyült

Jézus nem elégedett meg azzal, hogy a mennyben maradván, elkülönülve az emberiségtől, távirányítón keresztül küldje el a megváltást. Ahogy János mondja: „Az ige [logos] testté lett, közöttünk lakott” (Jn 1:14). A logos szónak gazdag története van a görög és zsidó hagyományban. A görögöknek ez egy filozófiai kifejezés volt, az univerzum törvénye, ami mindent egyensúlyban, rendben, és szimmetriában tart. A zsidó gondolkodásban pedig a Logos (héberül: *Davar*) Isten kinyilatkoztatására, tetteire és beszédére utal.

János tehát egy különlegesen gazdag és sokrétű szót használ arra, hogy körülírja Jézust. Egy görög olvasó előtt az a kép jelenik meg, hogy egy elvont, kozmikus elv egy személyben ölt testet. Egy zsidó pedig Istent látja, aki valahogyan látható emberi formát vesz fel. A megtestesülés szó szerint húst és csontot ad Isten igaságára.

Amikor Jézus a Földre jött, nem hozott létre valamiféle központot egy kiemelkedő helyen, és nem várta el, hogy az emberek színe elé járuljanak, hanem Ő ment az emberekhez. János azt mondja, hogy Jézus közöttünk „lakozott”. A görög *skenoo* szó azt jelenti, hogy „sátrat verni” vagy „sátorban élni” (lásd Jn 1:14). A *Logos* „sátrat vert” közöttünk. Ugyanazt a vizet itta, mint mi, ugyanazt az ételt ette, és emberi könnyeket hullatott.

Igen, Jézus valóban prédikált a zsinagógákban is. De még többször volt, hogy elment, találkozott bűnös asszonyokkal a falu kútjánál, megkereste a vámszedőket a fán, meggyógyította a vak embereket a poros utak mentén. Jézus közel jött hozzánk az ő tanító, prédikáló és gyógyító szolgálatával (Mt 9:35). Máté 8–9. fejezetében láthatjuk, hogy Jézus zsidók és pogányok, férfiak és nők, fiatalok és idősök között járt. Láthatjuk, ahogy az emberek fizikailag is hozzáérnek Jézushoz (Mt 9:20) és Jézus is megérinti őket (Mt 8:3, 15; 9:25, 29). Sőt annyira sok időt töltött a „bűnösök” között, hogy a vallási vezetők elkezdték Őt kritizálni (Mt 8:10–13).

A kereszténységet túl gyakran leszűkítik templomokra és iskolákra, hitvallásokra és kijelentésekre. De az egyház igazi otthona az utcákon van, munkahelyeken, és a mi életünkben. Krisztus szolgálata arra tanít minket, hogy misszióinkban többre kell törekednünk, mint embereket vonzani gyülekezeteinkbe, mint egy lelki mágnes. Természetesen, a gyülekezeteinknek vonzósnak és barátságosnak kell lennie, megragadó prédikációkkal és programokkal. De az egyház fő szerepe az, hogy inspirálja, kiképezze, és elindítsa tagjait, ki a padokból a környezetben élőkhez. Az igazság akkor kel életre, amikor testet ölt, és kapcsolatba kerül férfiak és nők, fiúk és lányok életével. A tantételek nagyon fontosak, de az életünkben is meg kell mutatkozniuk.

Szimpátiát mutatott az emberek felé és segített rajtuk

Ahogy követjük Jézus példáját abban, hogy emberek közé megyünk, meg kell mutatnunk azt is, hogy törődünk szükségleteikkel, érdeklődésükkel és családjaikkal. Ahogy Ellen White mondja: „együttérzést tanúsítunk feléjük.” Ezzel leírja azt a módszert, ahogyan Jézus végezte szolgálatát: „Amikor látta a sokaságot, megszánta őket” (Mt 9:36). Ha mai küldetésünk az, hogy hatásosan el tudjuk érni az embereket, muszáj a szeretet és

együttérzés szintjéről cselekednünk. Jézus nem úgy ment az emberek közé, mint egy árus, vagy mint egy politikai küldött, aki el akarja adni a nézőpontjait. Úgy jött, mit az élő *Logosz*, hogy együttérzéssel és szeretettel forduljon az emberek felé, segítsen gyermekeiken, és bemutassa Isten igazságát. Fontos, hogy motiváltak legyünk a misszióra. Ahogy Pál apostol mondja, Krisztus szeretete „szorongat minket” (2Kor 5:14). Akár egészségügyön, oktatáson vagy humanitárius szolgálaton keresztül segítünk másokat – vagy egyszerűen társaságot nyújtunk az egyedül lévőknek –, Krisztus szeretete az, ami motivál minket.

Elnyerte az emberek bizalmát

Ahogy követjük Krisztus példáját a szolgálatban – az emberek közé vegyülünk, együttérzést tanúsítunk, segítünk rajtuk –, közben természetes módon elnyerjük az emberek bizalmát. A mi barátságunk, törődésünk és aggodásunk bizalomhoz vezet. Egy ilyen környezetben az emberek megnyílnak és hajlandóvá válnak arra, hogy egy lelki szintre lépjen a kapcsolatunk. Ez nem egy mesterséges építmény, amit odateszünk mindennek a tetejére, hanem Krisztus szolgálati módszerének természetes következménye. Viszont mégsem működik teljesen magától. Imádkoznunk kell a Szentlélek vezetéséért a végső és legfontosabb lépéshez: Jézushoz vezetni az embereket. Mindig

keresnünk kell, és készen kell állnunk, ha nyitott ajtót találunk ehhez az utolsó lépéshez.

Az Adventista Egyház nem arra hívott, hogy csak egy újabb szeretetszolgálat legyen. A szolgálatunk keretét és motivációját mindennek alá kell támasztania, amit teszünk: minden tál levesnek, amit adunk, minden stressz-szemináriumnak, amit tartunk, minden vegetáriánus éttermi ételnek, amit felszolgálunk. Meg sem szabad említenünk másoknak, hogy fogadják el az üzenetünket mindaddig, amíg nem segítettünk rajtuk fizikailag. Közösségünknek feltétel nélküli együttérzést kell mutatnia mások felé. De ez nem azt jelenti, hogy el kell választanunk a humanitárius ellátást az evangélium hirdetésétől.

Azt kérte az emberektől, hogy kövessék Őt

Az évek során a Hetednapi Adventisták túl erősen ragaszkodtak ehhez az utolsó lépéshez: megkérni az embereket, hogy kövessék Jézust. Milliószerű szemináriumot és evangelizációs sorozatot tartottunk már, és milliárdnyi „igazságról szóló” nyomtatványt publikáltunk. De mennyi időt áldoztunk a többi lépésre? Ha egyetlen lépést is kihagyunk Krisztus módszer-

” A tantételek nagyon fontosak, de az életünkben is meg kell mutatkozniuk. ”

réből, azzal rövidzárlatot okozunk az Ő mindenre kiterjedő szolgálatában. És a rövidzárlatok energiavesztéshez vezetnek.

Az 1900-as évek elején, Ellen White azt ajánlotta az újonnan alakult gyülekezetnek San Franciscóban, hogy kövessék Krisztus példáját a szolgálatban. Úgy hívta ezt a gyülekezetet, hogy a „méhkas”. A gyülekezeti tagok meglátogatták a „betegeket és szegényeket”, árváknak találtak új otthonát, a munkanélkülieknek pedig új munkát. Házról házra jártak, az egészséges életmódról tartottak előadásokat, és könyveket osztogattak. Iskolát alapítottak a belvárosi Lagúna utcában, orvosi missziót folytattak, és fenntartották a „dolgozó emberek otthonát”. Rögtön a városháza mellett, a Piac utcában, egy orvosi rendelőt és egy reformélelmiszer boltot üzemeltet. Szintén a város szívében, egy vegetáriánus vendéglőben heti hat napon egészséges ételeket szolgáltattak fel. A San Francisco-öböl kikötőjében pedig a tengerészeknek segítettek. Abban az esetben, ha nem lenne így is elég dolguk, nyilvános evangelizációkat is tartottak a városházán.⁶ Ma, több mint 100 évvel később, az ő munkájuk ragyogó példaként áll előttünk, ahogy szeretettől

indítatva dolgoztak, ahogy Krisztus is dolgozott.

Krisztus példája a gyakorlatban

Krisztus módszere nem mindig könnyű. Ma, egy távirányító kattintásával járművek tűnnek el a garázsban. A városi emberek bezárkóznak lakásaikba, és alig látják szomszédjaikat. A hosszú munkanapok kevés időt hagynak a szocializálódásra. De Krisztus példája nem egy esemény, amire időt kell szakítanunk; ez egy olyan dolog, ami köré az egész életünket építenünk kell. Csupán ki kell elemeznünk, amit egyébként is csinálunk, és át kell alakítanunk ennek a célnak megfelelően.

A fontos az, hogy olyan emberekkel is időt töltsünk, akik nem adventisták. Szoktál sétálni esténkét? Nagyszerű! Most hívj meg egy nem adventistát, hogy menj veled, vagy még jobb, csatlakozz egy sétáló klubhoz. Rengeteg olyan csoport van, akikhez csatlakozhatsz: kertészkedő, bélyegyűjtő, könyvolvasó stb. Dolgozhatsz másokkal együtt közösségi szolgálatban is.

Eszel mindennap? Kitűnő! Találj lehetőséget arra, hogy barátokkal és ismerősökkel egyél, akik nem adventisták. Olyan kultúrákban, ahol ez elfogadható, a legjobb az otthonunkban vendégül látni másokat. De egy pizzázó vagy egy étterem is megteszi. Ami fontos, hogy gyakran akkor köttetnek a legjobb kapcsolatok, miközben másokkal étkezünk.

Nem segíthetünk senkin, ha nem tudjuk, mire van szüksége. Ez azt jelenti, hogy meg kell ismernünk a szomszédjainkat és a körülöttünk élő embereket. El kell menni hozzájuk, figyelni rájuk, megnézni, hogyan élnek, és tanulni belőle.

Ellen White arra figyelmeztet minket, hogy Krisztus módszere az egyetlen olyan módszer, ami valódi sikert hozhat. Sőt: „Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. ... A meggyőző erejével, az ima hatalmával – Isten

szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen.”⁷ Stephen és Hetty Haskell tudta ezt, és gyakorlatba is ültették. A „méhkas” is tudta ezt San Franciscóban, és ők is eszerint cselekedtek.

Vajon mi is tudni fogjuk ezt, és eszerint fogunk tenni? ■

- 1 Stephen Haskell írása az *Advent Review and Sabbath Herald* c. lap 1901. július 9-i számában, 14. o.
- 2 Stephen Haskell cikke: „A New Yorkban működő Bibliaskola” címmel az *Advent Review and Sabbath Herald* c. lap 1901. november 12-i számában, 11. o.
- 3 Ellen G. White: *Gospel Workers* [Az evangélium szolgálói]. Washington, D.C., 1915, Review and Herald Pub. Assn., 480. o.
- 4 Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyítételek a gyülekezetnek] Mountain View, Calif., 1948, Pacific Press Pub. Assn., 8. köt., 76. o.
- 5 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán.* 91. o.
- 6 Ellen G. White: Útinapló – 3. szám „Isten ítélete a városokon” c. cikke az *Advent Review and Sabbath Herald* 1906. július 5-i számában, 8. o.
- 7 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán.* 92. o.

Elmélkedésre SZÁNT KÉRDÉSEK

- 1 Miért akarna bárki is 68 évesen misszionáriussá válni?
- 2 Hogyan tudnák a félnélgyéneke is megnyerni az idegenek bizalmát?
- 3 Az itt kiemelt öt lépés közül melyiket tartod a legfontosabbnak?

Gary Krause társ-titkárként szolgál, és az Adventista Misszió igazgatója

ALAIN CORALIE

Misszió meggyőződéssel

A korai keresztények hatásosan tudtak munkálkodni másokért, mert mélyen meg voltak győződve üzenetük megbízhatóságáról és időszerűségéről.

A *Hogyan add tovább a hited* című könyvben, Paul Little úgy írja le a bizonyítást, mint egy „mélyen gyökerező meggyőződés abban, hogy a legnagyobb szívesség, amit másokkal tehetünk az, ha bemutatjuk nekik Jézus Krisztust”.¹ A korai keresztények egy hatalmas áment mondtak volna egy ilyen kijelentésre. Akármerre mentek, a keresztények olyan hévvel és bátorsággal osztották meg hitüket másokkal, hogy ez vagy elbűvölte, vagy megzavarta azokat, akikkel kapcsolatba kerültek. Senki sem maradt közömbös. Nem csoda, hogy rövid időn belül a hit úgy terjedt, mint a futótűz, és ezeket nyert meg akár egy nap alatt is.

Miért tudták a korai keresztények ilyen hatásos módon elérni az embereket? Tanulhatunk tőlük? Az egyik kulcs az, hogy mélyen meg voltak győződve üzenetük hitelességéről és fontosságáról. Miért? Mert a saját életük is gyökereztől megváltozott!

Senki sem mutatja be jobban ezt, mint Pál apostol, akinek csodálatos megtérési tapasztalata és későbbi szolgálata Krisztus átalakító hatalmáról tesz bizonyítást. Megtérésének története után a Bibliában ezt olvashatjuk: „és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia. Akik hallották, mindnyájan álmélkodtak, és azt mondták: Nemde ő pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy megkötözve a főpaphoz vigye őket? Saul pedig egyre határozottabban lépett fel, és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bizonyítva, hogy Jézus a Krisztus” (ApCsel 9:20–22).²

Fentről való meggyőződés

Ami Pál megtérésének történetéből kiemelkedik az az, hogy a damaszkuszi úton szerzett tapasztalata meggyőzte őt

arról, hogy Krisztus Isten Fia, a megígért Messiás. Ez volt az, ami megformálta új keresztény identitását és segítette misszionáriusi munkájában. Saját szavaival, „megragadta őt a Krisztus Jézus” (Fil 3:12), hogy választott eszköze legyen abban, hogy elvigye az Úr nevét minden népek (ApCsel 9:15; 26:15–19; Gal 1:15–16).

Pál megtérése előtt meg volt róla győződve, hogy a keresztények megtévesztett, istenkáromló fanatikusok, akik nem érdekelnek semmit, csak a legszigorúbb büntetést. Így tehát megfogadta, hogy megakadályozza befolyásukat azzal, hogy üldözni fogja őket (ApCsel 8:3). Krisztus azonban annak ellenére megjelent neki, hogy Pál ellene munkálkodott és üldözte népét (1Kor 15:8). Ennek eredményeképpen azonnal elkezdte hirdetni Jézust, aki életével, halálával és feltámadásával áthidalta a szakadékot menny és föld között.

Krisztusban gyökerező meggyőződés

Pál tapasztalata arra tanít minket, hogy valódi hit és bizonyosság csak akkor található, amikor a feltámadt Krisztussal szemtől szemben találkozunk. Ezért szükségünk van arra, hogy mindannyian átéljük a damaszkuszi út élményét. Talán nem mindenkinek lesz olyan drámai, mint Pálé, de egy megmentő találkozás

Krisztussal, a legszükségesebb kellék és a legfontosabb „kiképzés” arra, hogy megosszuk az üzenetet másokkal. Nem mondhatunk olyat, amit mi sem élünk át. Csakis arról tehetünk bizonyítást, amit személyesen is megtapasztaltunk. Az efféle tapasztalat nélkül, keresztény hitünkben hiányozni fog az erő, és bizonygatóhatatlanságunk csekély hatása lesz.

Nem arra hívtunk el, hogy a tanítételeket olyanokkal osszuk meg, akik még nem tapasztalták meg hitünket, hanem arra vagyunk, hogy Krisztusról beszéljünk. Ellen White egyértelműen beszél erről, amikor ezt írja: „Az összes meggyőződéses keresztény közül az adventisták mutassák be legjobban Krisztust a világnak... Jézus Krisztust, a megváltás központi erejét nem szabad kihagynunk.”³

Ez az, amit Pál is tett. Rögtön, megtérése után „hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia... zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bizonyítva, hogy Jézus a Krisztus” (ApCsel 9:20–22, ÚRK). Később pedig Pált Athénban találjuk, ahol „Jézust és a feltámadást” prédikálja az embereknek (ApCsel 17:18).

Érdekes módon hasonlóságot találhatunk abban, ahogy Pál hirdette az Igét ApCsel 9. és ApCsel 17. fejezetében. Ezek

a szövegek legalább három olyan dologra tanítanak minket, amiket ha elsajátítunk, még nagyobb meggyőződéssel missziózhatunk:

1) Pál minden egyes lehetőséget megragadott arra, hogy Krisztusról beszéljen. Pál számára az Ige hirdetése nem egy alkalmi gyülekezeti program volt; szenvedélye volt a misszió! Mindig kereste a megfelelő alkalmat, hogy hitét megossza másokkal. Ehhez hasonlóan, az adventistáknak sem egy választható opció a misszió; ez parancs, ez a dolgunk! Miután megismertük a feltámadt Krisztust, nem maradhatunk csendben. Ettől fogva ez a mindennapi keresztényi kötelezettségünk, hogy valamiféle missziót végezzünk, akár szomszédainknak vagy kollégáinknak teszünk bizonyosságot, akár könyveket osztunk, akár a rászorulókon segítünk, vagy bibliaórát adunk másoknak. Sok-sok módja van annak, hogy bemutassuk Krisztust. Miért ne válasszuk azt, amire a leginkább rátermettnek érezzük magunkat?!

2) Miután Pál megtalálta hallgatóságát, aszerint beszélt hozzájuk. Akár fanatikus zsidókkal volt a zsinagógában, akár járőkelőkkel a piacon, akár pogány filozófusokkal az Areopáguszon, Pál mindenkit elért a saját területén. Mit jelent ez számunkra? Nem nyerhetjük meg a világot Krisztusnak, ha nem vagyunk szerves részei közösségünknek. Ez azt jelenti, hogy szabadon vegyüljünk az emberek közé, találkozzunk velük ott, ahol ők vannak, és tegyük meg a tőlünk telhető legtöbbet, hogy megértsük őket, és sikeresen el tudjuk érni őket.

Ellen White így fogalmazott: „Eredményességünk nem annyira tudásunktól vagy végzettségunktől függ, sokkal inkább attól, meg tudjuk-e találni az emberek szívéhez vezető utat.”⁴ Ez volt Pál stratégiája. Bárhova ment, mindent megtett annak érdekében, hogy megértse az embereket, vallásukat és kultúrájukat, mindezt olyan szinten, hogy még a saját költőiket is idézte (ApCsel 17:28). Ami

Pálra igaz volt, az igaz lehet ránk is, ha komolyan vesszük a missziót.

3) Pál vitába szállt másokkal, próbálta nekik bizonyítani az ige hitelességét és fontosságát. Van egy különleges vonzata ennek a mai ember számára. Először is, nem kell feladni gondolkodásmódkunkat, amikor megosztjuk hitünket. Éppen ellenkezőleg! A keresztény hit szilárd alapokon áll. Még a legnagyobb kérdésektől sem zárkozik el. Másodszor pedig életbevágóan fontos, hogy értsük azt, amiben hiszünk, annak érdekében, hogy hatékonyan tudjunk beszélni róla másoknak. Hogy ne kavarodjunk bele, szükséges végiggondolnunk azokat a dolgokat, amikben hiszünk.

Ismernünk kell hitünk tanait, mielőtt kifejtjük és megvédjük azokat. Mégsem állhat misszióknk csupán szellemi tevékenységekből. Bizonyágtévésünk nem szűkíthető le viták megnyerésére. A végső célunk az legyen, hogy megnyerjük az embereket Krisztusnak.

Ezért figyelmeztet a Biblia minket: „Az Úr Isten pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel” (1Pt 3:15). Ahogy valaki egyszer mondta: „Az emberek nem törődnek azzal, mennyit tudsz addig, amíg nem tudják, mennyire törödsz velük.” A missziózás magában foglalja a merész kijelentéseket és a gyengéd együttérzést egyaránt.

Foglalj állást!

Krisztusban való megingathatatlan hite miatt Pál hajlandó volt elviselni a gúnyolódást, verést, bebörtönzést, hajótörést és végül a mártírhalált. Ötszáz évvel később Luther Márton, a német reformátor, ugyanazzal a Krisztussal találkozott. Annyira meg volt győződve Krisztus istenségében, hogy amikor üldözőivel állt szemben a wormszi birodalmi gyűlésen, ezt mondta nekik: „Itt állok. Másként nem tehetek. Isten engem úgy segéljen!”

Pálhoz hasonlóan, Luther sem csak hittel élni volt hajlandó. Meghalni is kész lett volna érte, ha kell. A meggyőződésből végzett misszió ilyen szintű elkötelezettséget jelent! ■

- 1 Paul Little: *How to Give Away Your Faith* [Hogyan add tovább a hitedet?]. Downers Grove, Ill., 2008, InterVarsity Press, 41. o.
- 2 ÚRK
- 3 Ellen G. White: *Gospel Workers* [Az evangélium szolgálói]. Washington, D. C., 1915, Review and Herald Pub. Assn., 156. o.
- 4 i. m., 193. o.

Elgondolkodtató és megbeszélendő KÉRDÉSEK

- 1 Ha meg kellene határoznod a legnagyobb változást, amit Krisztus hozott az életedben, mi lenne az? Hogyan osztanád ezt meg másokkal?
- 2 Lakóhelyeden hova mennél vallásról és filozófiáról beszélgetni másokkal?
- 3 Egyetértesz ezzel a kijelentéssel: „A misszió nem állhat egyszerűen szellemi tevékenységből”? Ha igen, miért, ha nem, miért nem?

Alain Coralie a Kelet-közép-afrikai Divízió titkára

Isten egyháza olyan közösség, ahol olyan hívőket találhatunk, akik mellett otthon érezhetjük magunkat, és egy olyan hely, ahol növekedni lehet.

Az ApCsel 2:42–47 verseiben, a közösségekben végzett misszió rendkívüli példáját olvashatjuk: a tanítványok prédikáltak, ételüket, vagyonukat és társaságukat megosztották másokkal, naponta dicsérték Istent, és minden egyes nap új követőket nyertek.

Ez egy igen izgalmas kép. Pünkösd napja jött és ment, de a Lélek tovább élt az embereken. Nem csupán 3000 új hívővel zárult a nap. Isten valami új dologra készült. A keresztény egyház megszületett. A történelemben először a világ láthatta, hogy mi történik akkor, ha Isten különböző háttérből és kultúrából származó embereket elhív, és létrehozza az Ő egyházát – Krisztus testét.

Ez az, amit Isten Jeruzsálemben tett, úgy, ahogy csak Ő tudta tenni. Isten egyháza nem pusztán egyének gyülekezete. Több mint egy csoport vagy egy klub. Dinamikája felülmúl minden emberi szervezetet. Az egyház egy élő organizmus, aminek Jézus Krisztus a feje. Egy olyan közösség, ami úgy jön létre, hogy egyének kapcsolatba kerülnek Jézus Krisztussal. Ez a kapcsolat olyan közösséget eredményez, ami Jézusban találja meg identitását. Az új hívők ennek a közösségnek válnak a részévé, és az életük új értelmet nyer. Ez egy olyan hely, ahol a hívők otthon érezhetik magukat, és ahol növekedhetnek.

Egy ma élő ember bizonyágtétele

Az istentisztelet-központú misszió vonzza az embereket. Penny Stratton* élménye a Kalifornia állambeli Paradise-ban található hetednapos adventista gyülekezetben azt mutatja be nekünk, hogy mi történik, ha a gyülekezeti közösség részt vesz a misszióban. Penny úgy került kapcsolatba ezzel a közösséggel, hogy a gyülekezet udvarán lévő kutatóházat használta. Miután már négy éve a mi vizünket itta, kíváncsi lett a gyülekezetünkre, és az interneten megkeresett minket, hogy több információt megtudjon rólunk. Egyik munkatársával, aki ugyan-

Átformáló misszió

abban a városban lakott, beszélgetett az egyházunkról. Elkezdett istentiszteletre járni, és a fiát, Elijaht is elhozta a gyermek-szombatiskolára. Felajánlotta, hogy hozza a gyerekeknek rágcsmálnivalót, és besegít a tanítóknak.

A személyes tapasztalatok megerősítik a meggyőződést. Dottie Chinnock*, a gyermek-szombatiskola vezetője, összerátkozott Pennyvel. Meghívta Pennyt ebédre, pár másik gyülekezeti taggal együtt. Eljajánlta, hogy hozza a gyerekeknek rágcsmálnivalót, és besegít a tanítóknak. A személyes élményeiket és tapasztalataikat arról, hogy Jézus hogyan változtatta meg az életüket. A történetekből látta, hogy a Lélek gyümölcse ott van az életükben.

Egy helyi zöldségesnél dolgozó asszony, aki már régóta nem jár gyülekezetbe, beszélt a gyülekezetéről, és arról az örömről, amit ott tapasztalt, amikor újra elkezdett gyülekezetbe járni. Penny már több mint 10 éve figyelte ennek az asszonynak az életét és nehézségeit. Észrevette, milyen változásokon ment keresztül, ahogy újra elkezdett gyülekezetbe járni. Megfigyelte a nő pozitív hozzáállását, és ahogyan Isten megváltoztatta az életét. Ezután az asszony beszélt Pennynek arról, milyen széleskörű és átfogó a gyermek-szombatiskola, még a legkisebb gyerekek

nek is. Ez még jobban bátorította Pennyt arra, hogy gyülekezetbe járjon.

A Biblia tanulmányozása átformál.
Pennyt elbűvölték a bibliai igazságok, amiket az istentiszteleten hallott. Dottie meghívta a reggel hétkor kezdődő női bibliatanulmányozó csoportba, ahol új barátságok szövődtek. Látta, ahogy az emberek megélik az Igét, és mindig az „Igében vannak”. Ahogy Penny és Dottie barátsága mélyült, Dottie megkérte Pennyt, hogy csatlakozzon ahhoz a csapathoz, amely a gyülekezet barátokhoz szervezett vendégségeit szervezte. Penny elkezdett szolgálni a közösségben és a gyülekezetben. Válaszolt Isten hívására. Jelenleg részt vesz azok szolgálatában, akik a gyülekezetbe érkezőket köszöntik. A lelkésszel bibliatanulmányozást vesz át, miközben Isten útját járja. Ezt mondta Istennel való kapcsolatáról: „Isten bebizonyította számomra jelenlétét, és segített abban, hogy növekedjem a hitben, és továbbra is segíteni fog ebben. Megváltoztatta gondolkodásommat is, hogy a kegyelem szemszögéből lássak mindent, és sok más dolgot is tett értem.” Megemlégett, hogy a gyülekezetnek nagy szerepe volt abban, hogy kapcsolatba kerüljön az emberekkel, és meglássa Istent ezeknek az

”Pennyt elbűvöltek azok a bibliai igazságok, amiket az istentiszteleten hallott.”

embereknek az életén keresztül. Ilyen Krisztus teste.

Penny mindennap látja, ahogy Isten dolgozik az életében. A Szentlélek továbbra is dolgozik szívében. Nem is tudhatta, hogy egy csepp víz miatt olyan lehetőséget kap, hogy megoszthatja történetét a körülötte élőkkel, vagy hogy az emberekre hatással lesz, és tapasztalata bátorítani fogja őket. Ez Krisztus teste: minden egyes ember körbeveszi őt szeretettel, és tetteiken keresztül bemutatják Istent.

Következtetés

Egy recept az átformáló misszióhoz.

Hogyan válhat a gyülekezeti család egy biztonságos, gondoskodó közösséggé, ahol az új hívők növekedni tudnak, és felfedezhetik a saját szolgálati területüket? Minden azzal kezdődik, hogy minden erőnkkel Jézusra figyelünk.

„A keresztényeknek nemesebb életet kell élniük annál, mint amelyet sokan közülük élnek. A keresztény élet Krisztus által újjátett élet. Csak azok tudnak ilyen életet élni, akik állandóan Krisztust szemlélnek, hiszen Ő az, aki teljes kegyelemmel

és igazsággal. Őt szemlélve átváltozunk az Ő hasonlatosságára dicsőségről dicsőségre.”¹

Csakis Isten tudja véghezvinni, amit szeretne az Ő egyházával. És látása van arról, hogy mit szeretne, mi történjen az egyházzal: hogy minden tagja együtt növekedjen és dolgozzon. Egy olyan egyház legyen, ami „szereketben épül” (Ef 4:16).

Mit tehetünk azért, hogy ez megtörténjen? Hogyan lehetünk Isten egyháza, ahol a tagok növekedni tudnak, és aktív résztvevői lehetnek az egyház életében, szolgálatában és missziójában? A Biblia szerint öt irányvonalat tudunk ajánlani:

Erősítsük meg az új tagokat Krisztussal való kapcsolatukban! Segítsük őket az igazság megértésétől továbblépni, hogy növekedni tudjanak a Krisztussal való kapcsolatukban! Szükségük lesz valakire, aki segít nekik abban, hogyan imádkozzanak, és hogyan tanulmányozzák a Bibliát olyan módon, hogy az segítsen a Jézusban való növekedésben (1Thessz 2:7).

Tegyük gyülekezeti családunkat olyan közösséggé, ahol az új tagok biztonságban érezhetik magukat: biztonságban növekedhetnek, biztonságban küzdhetnek, vagy akár biztonságban kudarcot vallhatnak. Azokat, akik szenvednek vagy küzdenek valamivel, Krisztus testének többi tagja tudja segíteni, miközben egy úton járunk és felemeljük egymást (1Thessz 5:11).

Segítsük az új hívőket (és a régi hívőket) abban, hogy megtalálják a kapcsolatot a tantételbeli igazságok és Jézus között. A tantételek akkor válnak igazán fontossá, amikor abban segítenek minket, hogy jobban megismerjük Jézust és növekedjünk benne (Jn 14:6).

Bátorítsuk az új tagokat arra, hogy megosszák történetüket; azt a történetet, ahogyan Jézus munkálkodik az életükben. A mi küldetésünk az, hogy segítsünk másoknak megismerni Jézust, és megtanítsuk, hogyan járjanak vele. Az a legjobb, ha elmondjuk nekik, mit tett Jézus értünk (Lk 8:39).

Bátorítsuk az új, és a jelenlegi tagokat, hogy vegyenek részt a szolgálatban! Kérjük meg őket, hogy fedezzék fel, milyen terület érdekli őket, mi lehet a szenvedélyük, és

fedezzék fel azt is, milyen terület az, amiért aggódnak, vagy teher a számukra. Ezután segítsünk nekik megtalálni, hogy a szolgálatban milyen talentumaikat tudják használni! Találjunk nekik olyan partnert, aki már részt vesz a szolgálatban! Segítsünk nekik a fejlődésben és abban, hogyan használják lelki ajándékaikat a szolgálatban. Ezután lépünk hátrébb, és nézzük, mit fog tenni Isten (Ef 4:11)!

Istennek van egy álma az Ő egyházáról. Te és én is részei vagyunk ennek az álmoknak. Isten arra szeretne használni minket, hogy segítsünk másoknak is élő részévé válni az Ő álmának.

Legyen az egyház Isten egyháza!

* A történetben szereplő neveket engedéllyel használtuk fel.

¹ *Signs of the Times*, 1903. március 11-i számában.

Elmélkedésre SZÁNT KÉRDÉSEK

- 1 Hogyan válhat a helyi gyülekezet egy olyan biztonságos és gondoskodó helyé, ahol az új hívők növekedni tudnak, és fel tudják fedezni a saját szolgálati területüket?
- 2 Hogyan taníthatjuk meg az embereket imádkozni? Soroljuk fel a lépéseket!
- 3 Ki volt az a személy, aki eszköz volt abban, hogy kapcsolatba kerülhess Krisztussal és az Ő egyházával? Mondj róla egy-két mondatot!

Ben és Mary Maxson
a Paradise-i adventista gyülekezetben szolgálnak, Kaliforniában, ahol Ben nyugdíjas lelkipásztor

ELLEN G. WHITE

Az elvégzett küldetés

*Munka, mely sietteti
azt a dicsőséges napot*

Közel ezerkilencszáz esztendő múlt el azóta, hogy az apostolok megpihenhettek, munkájukat befejezték. Fáradásaik, Krisztusért hozott áldozataik története azonban még mindig legértékesebb kincse az egyháznak. A Szentlélek vezetése alatt örökítették meg az ihletett írók a történelem ezen eseményeit, hogy Krisztus követőit minden korszakban nagyobb buzgalomra és komolyságra készítsék Üdvözítőjükért végzett tevékenységükben.

Az első században élt bizonyágtevők

A tanítványok teljesítették Jézus megbízását. Midőn a kereszt e hírnökei szerteszéjjel járva hirdették az evangéliumot, Isten olyan mértékben nyilatkozta ki dicsőségét, ahogy halandó emberek még sohasem láthatták azt. Az apostolok a Szentlélek segítségével olyan munkát végeztek, amely a világot alapjaiban rengette meg. Egyetlen nemzedék alatt eljuttatták az evangéliumot minden néphez.

A kiválasztott apostolok szolgálata dicső eredményeket értelt. Hivatásuk kezdetén néhányan még tanulatlan emberek voltak. Azonban fenntartás nélkül szentelték életüket Mesterüknek; tanításai által felkészültek a rájuk bízott nagy mű vezetésére. ... Életük Krisztussal volt elrejtve Istenben. Énjük beleolvadt, elmerült a végtelen szeretet mélységeiben.

A tanítványok olyan férfiak voltak, akik szívből jövően beszéltek és imádkoztak; akik megragadták Izráel erősségét; erősek voltak az Úr erejében. Milyen közel álltak Istenhez! Milyen szorosan egybeforr személyes vágyuk Isten trónjával. Istenük az Örökkévaló. Dicsősége volt dicsőségük. Igazsága volt igazságuk. Minden támadás, amely az evangéliumot

” A világnak
mindennél nagyobb
szüksége van arra,
hogy emberek
bemutassák a Megváltó
szeretetét. ”

tagsággal és keserű csalódással járt. A tanítványok munkájuk közben állandóan nélkülözéseket, rágalmakat és üldözéseket szenvedtek el, de életüket nem kímélték, nem volt drága előttük, örvendtek, hogy Krisztusért szenvedhettek.

Erős alap

Az apostolok Krisztus által fektetett alapra építették fel Isten egyházát. Az Ige a templomépitést gyakran felhasználja jelképekül a gyülekezet épülésének szemléltetésére. Így Zakariás Krisztusra utal, mint Csemetére, aki megépíti az Úrnak templomát.

Péter mondja, amikor ezen templom építéséről szól: *„Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott becses köhöz, ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzátok, amelyek kedvesek Istennek, a Jézus Krisztus által”* (1Pt 2:4–5).

Az apostolok munkálkodtak a zsidó és a pogány világ kőbányáiban, hogy onnan köveket bányásszanak ki, és a fundamentumra helyezhessék. Pál az efézusi hívőkhöz intézett levelében mondta: *„Azért immár nem vagytok jövények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus; akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által”* (Ef 2:19–22).

Az apostolok a biztos fundamentumra építettek, az örök sziklára. Erre az alapra helyezték azokat a köveket, amelyeket a világ bányáiból váltak ki. Az építők azonban nem munkálkodhattak zavartalanul. Krisztus ellenségei rendkívül megnehezítették munkájukat.

Heves üldözés

A legkiválóbb építők közül azonban egyik a másik után esett el az ellenség keze által. Istvánt megkövezték, Jakobot fegyverrel ölték meg, Pált lefejezték, Pétert megfeszítették, Jánost száműzték. Mindennek ellenére a gyülekezet növekedett. Új munkások léptek az elesettek helyébe és továbbra is épült kő köre az épület alapzatán. Isten egyházának temploma így épült fel.

A keresztény egyház megalapítását az ádáz üldözés évszázadai követték. Azonban sohasem volt hiány olyan férfiakban, akik Isten templomának építését többre értékelték saját életüknél.

Az igazság ellensége mindent elkövetett, hogy akadályozza a mű építését, amelyet az Úr építőmestereire bízott. Isten azonban *„nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül”* (ApCsel 14:17). Az építőket megölhették, de a munka ment előre. A valdensek, Wycliffe, Husz és Hieronymus, Luther Márton és Zwingli, Cranmer, Latimer és Knox, a hugenották, Wesley Károly és János, valamint a többiek

érte, mélyen belehasított lelkükbe, és lényük minden erejével küzdöttek Krisztus ügyéért. Bátran hirdették az élet Igéjét, mert Isten onnan felülről kente fel őket.

Sokat vártak el, és sokra is vállalkoztak. Krisztus kinyilatkoztatta magát előttük, és hozzá tekintettek fel vezetésért. Igazságismeretük, erejük, hogy az ellenségkedéssel szembeszálljanak, arányban állt azzal, ahogy Isten akaratahoz alkalmazkodtak. Jézus Krisztus, Istennek bölcsessége és ereje volt minden beszédük tartalma. Nevét – egyetlen nevet az ég alatt –, amely embereket üdvözíthet, felmagasztalták. Miközben hirdették Krisztus, a feltámadott Megváltó tökéletességét, szavuk szíveket indított meg, férfiakat és nőket nyert meg az evangélium számára. ...

Nem saját erejükben végezték munkájukat az apostolok, hanem az élő Isten hatalma támogatta őket. Munkájuk nem volt könnyű. A keresztény egyházat megalapozó munka sok nehézséggel, viszon-

serege, olyan anyagot gyűjtöttek az alapra, amely kitart mindörökké. A későbbi évszázadok alatt viszont mindazok hozzájárultak a mű felépítéséhez, akik nemeslelkűen közreműködve terjesztették Isten igéjét a civilizált világon és a pogány országokban is. Munkálkodásukkal utat nyitottak az utolsó nagy üzenet hirdetésének.

E templom építésében része volt Pálnak, a többi apostolnak, valamint az összes, azóta élt igaznak. Akik így építettek Istennek, azokhoz Pál apostol bátorító és intő szavakat intéz: *„Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül”* (1Kor 3:14–15). Az a keresztény, aki hűen tárja fel az élet Igéjét, aki a szentség és békesség útjára vezet nőket és férfiakat, olyan anyagot helyez az alapzatra, amely mindörökké megmarad. Isten országában pedig tisztelik, mint bölcs építőmestert.

Miként Krisztus kiküldte tanítványait, úgy küldi ki ma gyülekezetének tagjait. Ugyanaz a hatalom, amellyel az apostolok rendelkeztek, számukra is létezik. Ha Isten az ő erősségük, akkor együttműködik velük, és munkájukban nem lesz hiábavaló. Ismerjék fel, hogy arra a műre, amelyben munkálkodnak, Isten nyomta rá pecsétjét.

Krisztus szent kötelességet bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül eljuttatja a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik a világgal lelkületét és jellemét megismertetik. A világnak pedig legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által megnyilvánuljon. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.

” Minden léleknek kiváltsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. ”

Isten eszköze

A gyülekezet Isten eszköze az igazság hirdetésére. Isten bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad reá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izráel Istenét, a poklok kapui sem vehetnek rajta diadalmat.

Buzgóságuk Istenért és ügyéért, készítette a tanítványokat, hogy nagy erővel tegyenek tanúságot az evangéliumról. Vajon a mi szívünket ne készítse-e hasonló buzgalom, hasonló elhatározás, hogy hirdessük a megváltó szeretetet, beszéljünk Krisztusról, a megfeszítettéről? Valamennyi kereszténynek kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem sietesse is Krisztus eljövételét.

Ha a gyülekezet magára ölténé Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne mindennemű közösséget a világgal, akkor fénylő és dicső nap hajnala virradna rá.

Az Istentől nyert ígéretei örök időkre szólnak. ... Az igazság... végül diadalt arat. Ha időnként látszólag feltartóztatták is, de haladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenállásba ütközik, fokozott erővel ruházza fel, hogy a befolyás annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, amely a legerősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon át diadalmaskodik.

Mi volt az, ami Isten Fiát fáradságos és áldozatos életén át támogatta? Láta lelke munkájának gyümölcseit, és megelégedett. Az örökkévalóságba pillantva látta azok boldogságát, akik az Ő megalázkodása folytán bűnbocsánatot és örök életet nyertek. Hallotta a megváltottak ujjongását. Hallotta énekelni a vére árán megváltottakat. Mózesnek és a Bárányak énekét zengték.

Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk Isten keze által festett képeket, amelyek nagyon becsesek gyülekezetének. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, s kitüntetésnek veszik, ha érette szenvedhetnek. Amikor elhangzanak e szavak: „*Jertek, én Atyámnak áldottai*”, leteszik koronáikat a Megváltó lábaihoz és így kiáltanak fel: „*Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmat... A királyiszekben ülőnek és a Bárányak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké*” (Mt 25:34; Jel 5:12–13).

Ott a Megváltottak üdvözlük azokat, akik fáradozásaik árán a Megváltóhoz vezették őket, és valamennyien egyesülnek Krisztus dicsőítésében, aki meghalt, hogy emberek az Isten életéhez hasonló, magasabb rendű életet elnyerhessék. A küzdelem befejeződött. A nyomorúság,

viszontagság és harc véget ért. Az egész menny visszhangzik a megváltottak győzelmi énekeitől, midőn örömmel zengik: Méltó, méltó a Bárány, mely megöletett és él, a diadalmas győző! ■

Elmélkedésre SZÁNT KÉRDÉSEK

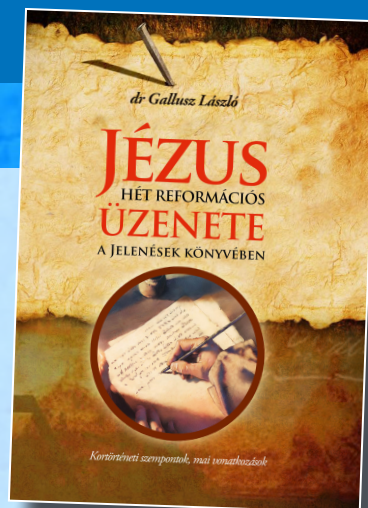
- 1 Te is küzdesz „lényed minden erejével” úgy, ahogy a tanítványok tették, Krisztus ügyéért? Ha nem, miért nem?
- 2 Krisztus apostolai „sokat vártak el, és sokra is vállalkoztak”. Mi az a két-három dolog, amire kiterjesztenéd látásodat Isten ügyéért?
- 3 Elképzelted már valaha a mennyet? Mit látsz olyankor?

Az olvasmányt Ellen G. White: *Az apostolok története* c. könyvéből állítottuk össze (Budapest, 2001, Advent Kiadó, 390–396. o.). A hetednapos adventisták hiszik, hogy Ellen G. White (1827–1915) a prófétaság bibliai ajándékát gyakorolta nyilvános szolgálatának több mint 70 éve során.

Dr. Gallusz László

JÉZUS HÉT REFORMÁCIÓS ÜZENETE

a Jelenések könyvében

Mire jók a Jelenések könyvének 2–3 fejezetében található „üzenetek”? Olvasva ezeket a sorokat, a fejünkben már sok ismert és sokszor hallott gondolat éled fel. Ezek már néha olyan ismertek, hogy alig figyelünk arra, milyen mérhetetlen gazdagság, kikutathatatlan mélység található ebben a két bibliai fejezetben. Mennyi újat fedezhetünk fel bennük! Hét gyülekezet – hét kor-szak: e szerint a szempont szerint beszélünk róla a legtöbbször. De elgondolkod-tunk-e már azon, hogy az általános használt szemponton túl mennyi minden található még Jézus hét „gyülekezeti levelében”? Jon Paulin már ráirányította a figyelmünket többek között arra, hogy Jézus ígéreteit csak járulékosan szoktuk kiemelni, holott megdöbbenve vehetjük észre, hogy ezek az ígéretek, a számukat tekintve fokozatosan növekednek. Az első gyülekezetnek egy ígéret szól, a máso-diknak kettő és így folytatódik, mígnem a hatodiknál hat ígéretet találunk. Végül a hetedik gyülekezetnek a leghihetlenebb, leggazdagabb ígéret hangzik el, amiben az összes többi benne van. Ez az ígéret az, amelyik kifejezi, hogy aki győz a dölyfös-ség, az „én mindent a legjobban ismerek”, a „nekem már nem kell megtanítani semmit, mert én vagyok hivatott mindenkit kioktatni” magatartása felett, az olyan győzelmet aratott, hogy részesül a magát emberként megalázó Megváltó királyi méltóságában.

Gallusz László könyve egy új nézőpont szerint mutatja be a hét kis-ázsiai gyülekezetet megszólító Krisztust. Minden gyülekezet – mint egykor, ma is – más és más összetételű. Más földrajzi, társadalmi és – a historizáló magyarázat szerint – más történelmi környezetben él. Igaz ez az egyénekre is. Mindannyian felfedezhetjük sorsunkban az „első szeretet” idősza-kát, azután a nagy harcot: némelyek az életüket kockáztatják, némelyek munkaadó vagy a családtagok ellenállását, fenyege-tését élik át az evangélium képviselőjéért. Ám némelyek olyan helyzetben kerülnek, mint akik bevehetetlen „várban” élik meg hitéletüket, ugyanakkor észre sem veszik, milyen kísértés van abban, ha nincs támadás, háborgatás, mert akkor ott leleselkedik a lelki tunyaság, az éles igazságok feladása. Így vonulhat végig szemléletünk mind a hét gyülekezetnek szóló üzenet tartalmán. Ennek a könyvnek az az újdonsága, hogy rávilágít az állandó megtérés, folytonos reformáció szükségs-ségére. Minden egyes levélben felfedezhető Jézus szeretettel teljes ösztönzése: „térj meg!” –, kivétel az a két üzenet, ahol ezt nem találjuk (Szmírnánál és Filadelfiánál), ott pedig az „örizd meg, tartsd meg!” üzenetét fedezhetjük fel. A megtérés, a krisztusi állapotra, mint a második Ádám állapotára való visszaalakulás a bűneset óta a menny vágya, amelyért maga a Biblia is megszületett és amire Jézus is szólít a hét gyülekezetnek János által küldött leveleiben. Erre irányítja Gallusz László könyve a figyelmünket. Luther és a többi reformátor „felfedezte” a visszaformálódás hit által történő nagy igazságát. A sza-vuk úgy hangzott, mint Keresztelő Jánosé a pusztában: „Térjete meg!” Nem elég egy egyházhoz való tartozás, nem elég a saját értékrendünk szerinti „jó cselekedetek” gyakorlása, és még az sem, hogy sok ismerettel rendelkezünk a Bibliából. A szívünk mélyéig megváltozott életre hív az Üdvözítő, aki „megalázta magát, engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszthalálig”.